

DOOR

G.V.D. HART

GEERTRUIDA CARELSEN.

aast het woord „architect” in plaats van het zuiverder „bouwmeester”, heeft onze taal in den loop der tijden het woord „tuinarchitect” aangenomen voor aanleggers van tuinen en parken.

Dit grammaticaal feit eenvoudig latend voor hetgeen het is, kunnen wij het als punt van uitgang nemen voor een kleine overdenking omtrent hetgeen in deze artistieke verwantschap zelve al of niet het recht heeft, goeden smaak te heeten.

De geschiedenis van de kunst van park- en tuinaanleg komt welbezien neer op het kweken van boomen, heesters, planten en het aanpassen van dit gekweekte materiaal aan de plaatselijke behoeften rondom menschelijke woningen van meer of min monumentalen aard

De verhouding tusschen de twee soorten van architectuur: — die welke met dood en die welke met levend materiaal werkt — kan alleen dan eene gezonde zijn, wanneer zij beiden als volkomen vrije kunsten tegenover elkander staan, elkander ontmoetend en aanvullend, maar niet overheerschend of dwingend.

Als voorbeeld of zinnebeeld van zulk een gezonde verhouding kan dienen: eene slingerplant, vrij tegen een kolom opklimmend; een gaaf uitgegroeide boom, zijn schaduw werpend op een huis, juist daàr waar de bewoners dit het liefst wenschen; of een schoone, geurig bloeiende groep planten, een trap of een balkon versierend.

Die goede, gezonde verhouding is echter bij lange na geen regel.

De tuin-architectuur lijdt nog altijd aan het misbruik, dat de woning-architectuur van haar eerstgeboorterecht maakt. De steen en het doode hout drukken de levende plant en hare gracie terug binnen hunne stijvere lijnen